

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: H. N. D.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice t.č. ve Věznici Horní Slavkov, *zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Praha 2, Vinohradská 22*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30.3.2017, čj. MV-23698-4/SO-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30.3.2017, čj. MV-23698-4/SO-2017 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*), ze dne 4.11.2016, čj. OAM-1436-12/ZR-2016 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*) a podle § 77 odst. 3 ZPC byla k vycestování z území České republiky stanovena lhůta 30 dnů

od právní moci prvostupňového rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

II. Důvody žaloby

ad a) žalobce namítal, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí a je v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu, kde jsou stanoveny požadavky na činnost odvolacího orgánu. V tomto smyslu pak žalobce (*správně zřejmě žalovaný – poznámka soudu*) rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Dále namítal, že je napadené rozhodnutí, stejně jako prvostupňové rozhodnutí, v rozporu s § 174a ZPC a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

ad b) žalobce namítal, že správní orgán v řízení nedostatečně a v rozporu s § 3 správního řádu posoudil přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, neprovedl žádné relevantní zjištění jeho dopadů do života žalobce. Tyto informace má přitom správní orgán povinnost zjišťovat i bez návrhu, neboť se jedná o řízení vedené z moci úřední, jak stanoví § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán však zjišťoval okolnosti svědčící v neprospěch žalobce a rezignoval na zjišťování okolností pro něj příznivých, i přes to, že mu byly podstatné skutečnosti přímo předloženy samotným žalobcem i jeho právním zástupcem v doplnění odvolání. Žalobce se na území České republiky nachází od svých 17 let, většinu času pak na základě povolení k trvalému pobytu. Celá rodina žalobce, stejně jako veškeré jeho statky, jsou v současné době na území České republiky. Ve Vietnamu, s ohledem na dobu, po kterou se nachází mimo území domovského státu, již nemá žádných vazeb, ať rodinných nebo majetkových. S manželkou je v rozvodovém řízení. Na území České republiky žil žalobce ve společné domácnosti se svými rodiči, o které se staral. Správní orgán neučinil v průběhu řízení jediný krok, kterým by zjistil podstatné okolnosti pro posouzení možných dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. V této skutečnosti je na místě vidět zásadní pochybení v postupu správního orgánu, které může mít vliv na zákonnost celého rozhodnutí ve věci. Správní orgán měl možnost provést např. výslech žalobce, jeho rodičů a sourozenců, a ujasnit si tak rodinné vztahy a všechny okolnosti, které mají význam pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu, aby byly prokázány v tomto ohledu relevantní skutečnosti. Nebyly tedy zjištěny prakticky vůbec relevantní okolnosti ve vztahu k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí, když správní orgán neprovedl žádná samostatná zjištění. Žalobce byl rovněž přesvědčen o nedostatečné individualizaci napadeného, respektive prvostupňového rozhodnutí. Namítal, že je v daném případě nezbytné, aby byla posuzována přiměřenost zasažení soukromého života ve vztahu k důvodům, pro které je povolení žalobce rušeno, tedy předchozímu deliktnímu jednání. Správní orgán toliko konstatuje předchozí odsuzující rozsudek, avšak zcela opomíjí roli žalobce ve všech případech a náležité posouzení závažnosti spáchaných skutků ve vztahu k likvidaci veškerého zázemí, které si žalobce na území České republiky za dobu svého pobytu vytvořil. Správní orgány jsou povinny poměřovat důsledky napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu jako celku a důvodů pro

zrušení povolení. Žalobce žije na území České republiky velkou část svého života, a to společně s celou svou rodinou, která zde má vytvořeno komplexní zázemí na rozdíl od domovské vlasti. Správní orgány čistě konstatují předchozí odsouzení. Je však nezbytné na tomto místě náležitě zkoumat kompletní případ. Žalobce byl, v podstatě dá se říci na nesprávném místě v nesprávnou dobu. Správní orgán se vůbec individuálními okolnostmi celého případu nezabývá, když právě podstatné okolnosti odsouzení žalobce a jeho roli v celém případě nijak blíže nezkoumá. Dle žalobce správní orgán dostatečně neposoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí a nedostatečně individualizoval celou záležitost.

ad c) se žalobce ohradil proti správními orgány tvrzené možnosti pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. Právní zástupce opakovaně poukazuje v obdobných případech, že si cizinec po zrušení povolení k trvalému pobytu skutečně nemůže upravit svůj pobyt jiným způsobem. Tomuto názoru přisvědčil rovněž Veřejný ochránce práv ve výše citovaném stanovisku, když potvrdil, že „v případě zrušení trvalého pobytu nemůže cizinec z území žádat o žádný jiný druh pobytu (tj. o udělení víza či dlouhodobého pobytu), vyjma víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu po dobu řízení o zrušení trvalého pobytu. Znamená to tedy, že cizinec "zde nemůže dál pobývat", resp. si nemůže "jiným způsobem upravit pobyt." Se zrušením trvalého pobytu je nepochybně spojeno jeho vycestování z České republiky. Nadto lze mít důvodné pochybnosti i o tom, zda by se cizinci podařilo zlegalizovat pobyt v České republice ze zahraničí s ohledem na ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které je v praxi vykládáno velmi restriktivně“. Hodnocení právních předpisů ze strany správního orgánu evidentně neodpovídá realitě, když správní orgán odkazuje žalobce na možnost, která je s ohledem na konstrukci zákona pro něj prakticky vyloučena. Žalobce poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, který v rozhodnutí pod čj. 59 A 14/2014–48 konstatoval: „*I druhý argument je poněkud nelogický, protože mělo-li by platit, že zásah je přiměřený, pokud si cizinec může požádat o udělení jiného pobytového statusu, pak by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince přiměřené vždy, neboť zákon o pobytu cizinců žádosti o nižší pobytový status nebrání. Ke všemu z ničeho nelze získat záruky, že žalobci bude jiný pobytový status přiznán*“.

ad d) žalobce namítal, že správní orgán postupoval v rozporu se zákonem, když rezignoval na zjištění skutečného stavu věci a postupoval při posuzování dané záležitosti čistě formalisticky. Žalobce navrhoval prostřednictvím svého právního zástupce doplnění dokazování, aby byly jednoznačně zjištěny podstatné skutečnosti. Ačkoliv není správní orgán povinen provádět všechny navržené důkazy, musí vždy provést důkazy nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci. Pokud se správní orgán navíc rozhodne neprovádět účastníkem řízení navržené důkazy, musí takový krok náležitě zdůvodnit. Správní orgán však ve svém rozhodnutí odmítl navržený výsledek žalobce, aniž by náležitě odůvodnil, proč považuje takový důkaz za nadbytečný. Napadené rozhodnutí je tak zatíženo nepřezkoumatelností, kterou je nutno vidět v nedostatku důvodů pro rozhodnutí, kdy nebylo jednoznačně a přesvědčivě vyloženo, proč správní orgán považuje návrhy žalobce na doplnění dokazování za nadbytečné.

ad e) žalobce namítal, že správní orgán, ačkoliv stanovil žalobci v souladu se zákonem lhůtu k opuštění území, nijak neodůvodnil její délku, která je dle názoru žalobce zcela nepřiměřená. Správní orgán shrnuje ve svém rozhodnutí žalobcem uváděné skutečnosti týkající se jeho

soukromého a rodinného života, avšak tyto odmítá jako nepodstatné s tím, že se jimi nemusí nijak zabývat. Dle žalobce však bylo na místě právě minimálně ve vztahu k délce lhůty pro vycestování z území tyto okolnosti zohlednit. Správní orgán uvádí, že uloženou lhůtu považuje za dostatečnou, ale odůvodnění tohoto závěru je v podstatě nulové. Jak správní orgán dospěl k této lhůtě, se z napadeného rozhodnutí nedozvíme. Přitom právě stabilní rodinné zázemí by mělo být motivem ke stanovení lhůty v maximální výměře, neboť s ohledem na faktické ukončení pobytu na území musí účastník řízení obstarat spoustu věcí tak, aby její rodina nezůstala zcela bez prostředků a zázemí. Zejména je nutno poukázat na přítomnost dcery, která je fixována na matku, je jen obtížně představitelné jejich rozdělení. Dcera však na území ČR navštěvuje školku a s ohledem na narození v ČR toto považuje za svůj domov. Doba 30 dnů k připravení odjezdu ze země je tedy zcela nedostatečná a odůvodnění její výše je nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby, námitky v žalobě označila za nedůvodné a ztotožnila se se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Uvedla, že ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem a že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybňovala správnost napadeného rozhodnutí žalované.

K první žalobní námitce žalovaná uvedla, že se zabývala tím, zda měl prvostupňový správní orgán v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 ZPC zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěla k závěru, že tomu tak nebylo, neboť takováto povinnost není stanovena zákonem o pobytu cizinců. Skutečnost, že prvostupňový správní orgán nezkoumal dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, je rovněž v souladu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2015, čj. 9Azs 218/2015-51; ze dne 4.1.2017, čj. 9 Azs 288/2016-30; ze dne 19.10.2016, čj. 2 Azs 147/2016-30; ze dne 29.7.2015, čj. 1 As 106/2015-48 (*rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz*). Žalovaná rovněž poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19.10.2016, čj. 30A 139/2015-52, kde tento soud dospěl k závěru: „*Je-li naplněna některá z podmínek uvedených v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je zrušeno povolení k trvalému pobytu cizince bez dalšího. Naproti tomu je-li naplněna některá z podmínek uvedených v § 77 odst. 2 uvedeného zákona, zruší správní orgán pobytové oprávnění za předpokladu, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*“ Vzhledem k tomu, že prvostupňový správní orgán v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 ZPC nemá zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce, nebyl povinen vést dokazování za účelem zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.

K druhé žalobní námitce žalovaná uvedla, že žalobce v odvolání nijak nebrojil proti výroku II. prvostupňového rozhodnutí, jímž mu byla stanovena povinnost vycestovat z území. S odkazem na § 50 odst. 1 písm. b) a odst. 3 a 4 ZPC, které citovala, žalovaná uvedla, že

podle § 77 odst. 3 ZPC ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat. Z § 50 odst. 3 ZPC vyplývá, že je výjezdní příkaz vydáván, aby cizinec v zákonem stanovených případech vycestoval z území. Doba, na kterou je výjezdní příkaz cizinci udělen, je určena k provedení neodkladných úkonů spojených s realizací vycestování z území a k samotnému vycestování z území. Stanovení povinnosti vycestovat z území v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobci má za účel, aby žalobce, jehož pobytové jednání na území bylo ve vážném nesouladu se zákonem o pobytu cizinců, vycestoval z území. Z uvedených skutečností je zřejmé, že výjezdní příkaz je v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC povinnou po nabytí právní moci rozhodnutí vystavit žalobci výjezdní příkaz na maximální dobu 60 dnů. Z úřední praxe je žalované známo, že Ministerstvo vnitra běžně uděluje výjezdní příkaz na dobu 30 dnů. Sama délka výjezdního příkazu udělená na dobu 30 dnů, jež je v polovině celkové možné lhůty uvedené v § 50 odst. 4 ZPC, nejeví žádné znaky toho, že by neumožňovala naplnění účelu výjezdního příkazu, tj. provedení neodkladných úkonů spojených s realizací vycestování z území a k samotnému vycestování z území. Žalobce pak v žalobě pouze neurčitě zmínil některé věci, které chce vyřídit, avšak podrobně nijak neuvedl, z jakého důvodu jim přičítá časovou náročnost delší jak 30 dnů. Žalobce má navíc možnost pro provedení úkonů spojených s vyřízením některých záležitostí spojených s ukončením jeho pobytu na území České republiky zmocnit např. svého advokáta nebo jinou osobu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

A.

Dne 28.6.2016 bylo z moci úřední s žalobcem zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC, podle něhož: „*Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*“

Naplnění podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC bylo ve správním řízení prokázáno z opisu z evidence rejstříku trestů a z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.1.2015, čj. 3T 97/2014-1511, jímž byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let se zařazením do věznice s dozorem, a to pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy ve spolupachatelství dle § 23 k § 283 odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (*dále jen „trestní zákoník“*), dílem i ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobci by podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC postačovalo jeho odsouzení k trestu odnětí svobody přesahujícímu 3 roky, avšak žalobce byl za spáchání úmyslného trestného činu odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, a to podstatně, tj. o 2 roky.

Na základě skutečností zjištěných z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.1.2015, čj. 3T 97/2014-1511, a z opisu z evidence rejstříku trestů shledal prvostupňový správní orgán zcela správně, že je naplněna podmínka pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC. Žalovaná se s tímto závěrem prvostupňového správního orgánu rovněž správně ztotožnila a odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu, když neshledala důvod pro jeho změnu či zrušení.

B.

Žalobce v žalobě, obdobně jako ve vyjádření ve správním řízení a následně v odvolání, namítal nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky a argumentoval svým pobytem na území České republiky od 17ti let s rodiči a sestrou, kteří mají na území rovněž po celou tu dobu pobytové oprávnění, argumentoval tím, že v zemi původu, ve Vietnamu, nemá již žádné rodinné a majetkové vazby a s manželkou je ve Vietnamu v rozvodovém řízení. Dle žalobce byl správní orgán povinen zjišťovat z úřední povinnosti skutkové okolnosti mající vliv na posouzení dopadu rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedená argumentace žalobce není správná.

Zákon o pobytu cizinců explicitně stanoví, ve kterých případech je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ustanovení § 174a ZPC pak stanoví, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě tohoto ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat (*viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2017, čj. 9 Azs 288/2016 - 30*).

V případě rušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodů uvedených v § 77 odst. 1 ZPC není v tomto ustanovení výslovně upravena povinnost posuzovat přiměřenost zásahu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Jiná je situace, je-li trvalý pobyt cizince rušen z důvodů uvedených v § 77 odst. 2 ZPC, kde je výslovně stanoveno, že

ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“.

K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26.11.2015, čj. 9 Azs 218/2015-51, uvedl: „V případě rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce nedal správnímu orgánu možnost správního uvážení a posouzení situace z hlediska přiměřenosti rozhodnutí. Naopak, pokud by mělo dojít k rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle odst. 2 uvedeného zákonného ustanovení, je posouzení vzhledem k přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života vyžadováno. Již z uvedeného plyne, že při naplnění kteréhokoli písmene odst. 1 jsou dány důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.“

V rozsudku ze dne 19.10.2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, Nejvyšší správní soud k § 77 odst. 1 písm. h) ZPC, ve znění účinném od 18.12.2015, uvedl: „Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život.“

V daném správním řízení, zahájeném z moci úřední, byla prokázána existence důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Nebylo proto povinností prvostupňového správního orgánu, resp. žalovaného, posuzovat přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.

Nedůvodnou je také námitka žalobce, že správní orgány čistě konstatují jeho odsouzení, ale dle žalobce je nezbytné zkoumat kompletní případ. Žalobce v té souvislosti tvrdil, že byl v nesprávnou dobu na nesprávném místě, a správní orgán se individuálními okolnostmi celého případu nezabýval, když právě podstatné okolnosti odsouzení žalobce a jeho roli v celém případě nijak blíže nezkoumal. Dle žalobce tak správní orgán dostatečně neposoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí a nedostatečně individualizoval celou záležitost.

V návaznosti na to, co již bylo uvedeno, soud k této námitce uvádí, že se na řízení o žádosti žalobce, ve kterém bylo rozhodováno podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC, v souladu s § 168 ZPC vztahovala ustanovení části druhé (Obecná ustanovení o řízení) a třetí (Účastníci řízení a zastoupení) správního řádu. Podle § 53 odst. 3 zařazeného do části druhé správního řádu potvrzují listiny vydané soudy České republiky, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. Pokud je uvedená úprava podmíněna tím, že nebude prokázán opak, pak tím není myšleno, že je správní orgán oprávněn na základě své vlastní úvahy posuzovat správnost závěrů učiněných soudy České republiky, ale znamená to, že obsah těchto listin nepotvrzuje pravdivost toho, co je v nich uvedeno, pokud bude prokázáno, že se nejedná o autentický

obsah příslušné listiny. V daném případě nebylo zpochybněno, že by obsah rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.1.2015, čj. 3T 97/2014-1511, ze kterého správní orgány vycházely, nebyl autentický. Žalobce byl tímto rozsudkem pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let. Nebylo proto na prvostupňovém správním orgánu, resp. na žalovaném, aby následně posuzovaly závěry učiněné soudem v trestním řízení. Pro rozhodnutí v řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce byl rozhodující pravomocný výrok rozsudku v trestní věci a nebylo povinností správních orgánů posoudit přiměřenost rozhodnutí na základě individualizace daného případu, jak namítá žalobce.

Nedůvodnou je rovněž námitka uvedená v žalobě jako ad d), námitka nedostatečně zjištěného stavu věci a s tím související dle žalobce formalistický postup při posuzování dané záležitosti. Žalobce v té souvislosti namítal, že navrhoval doplnění dokazování svým výsledkem, který proveden nebyl, aniž by správní orgán náležitě odůvodnil, proč považuje takový důkaz za nadbytečný. Dle žalobce je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve správním řízení je povinností správního orgánu v souladu s § 3 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány obou stupňů vycházely především z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.1.2015, čj. 3T 97/2014-1511, a dospěly k závěru, jak již bylo uvedeno, že v daném případě jsou naplněny podmínky ustanovení § 77 odst. 1 písm. a) ZPC pro zrušení povolení trvalého pobytu žalobce. Vzhledem k tomu, že bylo o zrušení pobytového oprávnění žalobce rozhodováno z důvodu uvedeného v odst. 1 § 77 ZPC, nebylo jejich povinností zabývat se přiměřeností rozhodnutí, jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobce. Ve správním řízení tak byl zjištěn ve smyslu § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na závěru, opírajícím se o pravomocný rozsudek soudu, nemohla nic změnit výpověď žalobce, která tím byla pro rozhodnutí nadbytečná, či jeho příbuzných. Žalovaná k tomu zcela správně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „*Vzhledem k tomu, že v řízení vedeném dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nemělo Ministerstvo vnitra zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života odvolatele, bylo nadbytečné prostřednictvím výsledků odvolatelových blízkých rodinných příslušníků zjišťovat okolnosti rodinného života odvolatele.*“ Žalovaná se s touto otázkou vypořádala dostatečně a její rozhodnutí proto není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

C.

Na to, co již bylo uvedeno, soud navazuje i v reakci na námitky žalobce, resp. polemiku žalobce, uvedenou v žalobě ad c). Předmětem nyní soudem posuzované zákonnosti napadeného rozhodnutí a správního řízení, ve kterém bylo vydáno, bylo zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky a v řízení bylo v souladu s § 77 odst. 1 písm. a) ZPC prokázáno, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Za takové situace není na místě posuzovat, zda má žalobce jinou možnost získat následně jiné pobytové oprávnění k pobytu na území České republiky. Pokud se správní orgán k této otázce vyjádřil, nesouvisí to s předmětem daného správního řízení a takové vyjádření nemá vliv na zákonnost

napadeného rozhodnutí, které bylo na základě uvedených podkladů pro rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem [v souladu s § 77 odst. 1 písm. a) ZPC].

D.

Nedůvodnou je námitka ad e), jíž žalobce brojí proti lhůtě k opuštění území v délce 30 dnů, která je dle žalobce nepřiměřená, a namítá, že délka této lhůty nebyla správním orgánem odůvodněna.

K tomu soud uvádí, že žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ničeho nenamítal vůči lhůtě 30 dnů stanovené ve výroku II. k vycestování z území České republiky. Žalovaná, která v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumávala správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, proto neměla důvod se nad rámec odůvodnění učiněného prvostupňovým správním orgánem, odůvodněním lhůty stanovené prvostupňovým správním orgánem k vycestování žalobce z území České republiky zabývat.

Soud se pak zcela ztotožňuje s argumentací žalované ve vyjádření k žalobě k délce lhůty stanovené žalobci v prvostupňovém rozhodnutí a odkazuje pro stručnost na jeho text uvedený výše.

Závěr

Ve správním řízení bylo řádně a dostatečně prokázáno naplnění podmínky podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC pro zrušení platnosti trvalého pobytu žalobce na území České republiky, tj. že byl žalobce jako cizinec, jemuž byl na území České republiky povolen trvalý pobyt, pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky.

Soud proto žalobu shledal nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 28. února 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.